

*Seria
de
autor* PAULO
COELHO

PAULO COELHO s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărțile sale traduse în 81 de limbi și editate în peste 170 de țări atingând, până în prezent, vânzări de peste 210 milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste un milion de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Paulo Coelho este scriitorul cu cea mai mare comunitate online, având peste 30 de milioane de fani pe rețelele de socializare. În 2009 a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărți (romanul *Alchimistul*).

I s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului și premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 2002.

Cărți traduse în română: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010); *Manuscrisul găsit la Accra* (2012); *Adulter* (2014); *Spioana* (2016).

PAULO
COELHO

Spivana

Traducere din portugheză de
SIMINA POPA

HUMANITAS
fiction

*O, Marie, zămislită fără de păcat,
roagă-te pentru noi,
păcătoșii care ne îndreptăm către tine.
Amin.*

*Și când mergi cu pârâșul tău la dregător,
dă-ți silința să te scapi de el pe cale,
ca nu cumva să te târască la judecător,
și judecătorul să te dea în mâna temnicerului,
iar temnicerul să te arunce în temniță.*

*Zic ție: Nu vei ieși de acolo,
până ce nu vei plăti și cel din urmă ban.*

Luca, 12: 58-59

Roman bazat pe fapte reale

PROLOG

Paris, 15 octombrie 1917 – *Anton Fisherman și Henry Wales,*
pentru International News Service

Cu puțin înainte de ora cinci dimineța, optsprezece bărbați – majoritatea ofițeri ai armatei franceze – au urcat la etajul al doilea al închisorii de femei Saint-Lazare din Paris. Conduși de un gardian care ducea o torță, ca să aprindă lămpile, s-au oprit în fața celulei numărul 12.

Locul era în grija călugărițelor. Sora Leonide a deschis ușa și le-a cerut tuturor să aștepte afară: ea a intrat, a scăpărat un chibrit de perete și a aprins lampa dinăuntru. Apoi a chemat-o pe una dintre celelalte surori să o ajute.

Cu multă afecțiune și grijă, sora Leonide a pus mâna pe trupul adormit al unei femei care s-a dezmeticit cu greu – ca și cum n-ar mai fi vrut să știe de nimic. Când a deschis ochii, potrivit spuselor călugărițelor, părea să se fi trezit dintr-un somn liniștit. A rămas netulburată când a aflat că-i fusese refuzată cererea de grațiere pe care o

adresase cu câteva zile înainte președintelui Republicii. Era imposibil să-ți dai seama dacă ceea ce simțea era tristețe sau, dimpotrivă, ușurare pentru că se sfârșea totul.

La semnul surorii Leonide, părintele Arbaux a intrat în celulă însoțit de căpitanul Bouchardon și de domnul Clunet, avocatul. Prizoniera i-a înmânat acestuia din urmă o amplă scrisoare-testament pe care o scrisese de-a lungul ultimei săptămâni, pe lângă alte două plicuri cenușii cu tăieturi din ziare.

Și-a pus ciorapi negri de mătase – un detaliu ușor grotesc în asemenea împrejurări – și s-a încălțat cu pantofi cu toc înalt, împodobiiți cu funde de mătase, apoi s-a ridicat de pe pat, luând de pe un umerăș aflat în colțul celulei o haină lungă de blană, cu manșete și guler din alt soi de blană, posibil de vulpe. A îmbrăcat-o peste chimonoul greu de mătase în care dormise.

Părul ei negru era răvășit; și l-a pieptănat cu grijă, strângându-și-l la ceafă. Și-a pus o pălărie de fetru pe care și-a legat-o sub bărbie cu o panglică de mătase, ca să nu i-o zboare vântul, când avea să ajungă în câmpul deschis unde urma să fie dusă.

Fără grabă, s-a aplecat să ia o pereche de mănuși negre de piele. Apoi s-a întors indiferentă către cei de față și le-a spus calmă:

— Sunt gata.

Au părăsit toți celula închisorii Saint-Lazare îndreptându-se spre un automobil care îi aștepta cu motorul pornit ca să-i ducă la locul execuției.

Mașina a demarat cu viteză mai mare decât cea permisă, tăind străzile orașului încă adormit înspre comandamentul Vincennes, un vechi fort distrus de nemți în 1870.

Douăzeci de minute mai târziu, vehiculul s-a oprit și escorta a coborât prima. Mata Hari a ieșit ultima din mașină.

Soldații erau deja aliniați. Plutonul era alcătuit din doisprezece zuavi¹. La capătul rândului aștepta un ofițer cu sabia scoasă din teacă.

În vreme ce părintele Arboux îi vorbea condamnatei, în prezența a două călugărițe, un locotenent francez s-a apropiat și a întins o bucată de pânză albă uneia din ele, spunând:

— Legați-o la ochi, vă rog.

— E obligatoriu s-o folosesc? a întrebat Mata Hari, privind pânza.

Avocatul Clunet s-a uitat insistent la locotenent, așteptând răspunsul.

— Doar dacă doamna vrea. Nu e obligatoriu, a spus acesta.

1. Soldat dintr-un corp special de infanterie ușoară care a existat în Algeria franceză. (*N. tr.*)

Mata Hari nu a fost legată, nici nu a avut ochii acoperiți; i-a privit pe cei ce urmau să o execute cu un aer aparent liniștit, în timp ce preotul, călugărițele și avocatul ei se îndepărtau.

Comandantul plutonului de execuție, care își urmărea atent oamenii, ca nu cumva să-și verifice puștile – regula fiind ca unul să aibă un cartuș orb, astfel încât oricare dintre ei să poată crede că nu el a tras focul mortal –, dădea semne de relaxare. În curând totul avea să se termine.

— Atențiune!

Cei doisprezece au luat poziție de tragere, ridicând puștile la umăr.

Ea nici nu a tresărit.

Ofițerul s-a poziționat astfel încât să-l poată vedea toți soldații și a ridicat sabia.

— Ochiți!

Femeia din fața lor a rămas la fel de impasibilă, fără să afișeze nici urmă de teamă.

Sabia a coborât, spintecând aerul cu o mișcare arcuită.

— Foc!

Soarele, care între timp se ridicase la orizont, a luminat scânteile, și un fum subțire a ieșit din țeava fiecărei puști, în timp ce rafala de focuri bubuia în aer. În clipa următoare, cu o mișcare cadentă, soldații și-au rezemat puștile la loc pe pământ.

Mata Hari a rămas încă o fracțiune de secundă în picioare. N-a murit așa cum vedem în filme că sunt împușcați oamenii. N-a căzut nici în față, nici pe spate, nu și-a ridicat brațele, nici nu și le-a desfăcut. A părut că leșină căzând din picioare, păstrându-și capul sus tot timpul, cu ochii deschiși; unul dintre soldați a leșinat.

Ei i-au cedat genunchii și s-a prăbușit pe partea dreaptă, cu picioarele îndoite sub ea, acoperite de haina de blană. Și a rămas așa, nemișcată, cu chipul către cer.

Un al treilea ofițer – însoțit de un locotenent – și-a scos revolverul din tocul de la piept și s-a îndreptat spre corpul inert.

S-a aplecat, a pus țeava la tâmpla spioanei, având însă grijă să nu-i atingă pielea. Apoi a apăsat pe trăgaci și glonțul i-a străbătut creierul. S-a întors către cei prezenți și a spus cu voce solemnă:

— Mata Hari a murit.